

Arrest

nr. 274 087 van 15 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat J. HARDY en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u etnische Fars afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. Dertig jaar geleden kreeg u een pocket-Bijbel cadeau van H. (...), een Armeense vriend van op het werk. U was toen nog moslim. Sinds 1388 (Perzische kalender, 2009/2010 volgens de Gregoriaanse kalender) verloor u uw geloof en begon u de islam zelfs te haten. In 1394 (2015/2016) begon u plots uit nieuwsgierigheid en verveling te bladeren in de Bijbel die u destijds van H. (...) had gekregen. Het verhaal van de steniging raakte u en u vertelde dit aan uw vrouw. Verder deed u niets met wat u las en u raakte niet bekeerd. U voelde wel dat u een christen wilde worden en u aanvaardde wel dat Christus de zoon was van God. Op 17 day 1396 (7 januari 2018), drie dagen nadat uw moeder kwam te overlijden, hield u voor haar een herdenkingsdienst in de moskee. Uw vriend H. (...) kon vanwege zijn geloof niet aanwezig zijn in de

moskee maar wenste u een hart onder de riem te steken. U sprak met hem af na de herdenkingsdienst en H. (...) liet weten dat hij met een aantal van zijn vrienden – u kende hen niet – in het Maryampark zat. Na anderhalf uur vertoeven in het park hoorden jullie plots lawaai van een betoging. Jullie zagen toeterende auto's en hoorden schreeuwende mensen die slogans riepen. Plots kwamen er verschillende mensen het park ingelopen. Agenten in burger probeerden de menigte uit elkaar te krijgen en ook jullie werden verzocht het park te verlaten. U was niet akkoord – jullie zaten immers enkel op de grond te babbelen – en u trad in discussie met een van de agenten. U zei hem dat jullie geen wet overtraden door louter in het park te zitten. De agent sloeg u op de borst en beval u niet in discussie te gaan. H. (...) trok u bij de arm en excuseerde zich bij de agent. Jullie vertrokken maar het duurde eventjes alvorens jullie bij de uitgang van het park waren waardoor de agent jullie opnieuw zag en zich scheldend afvroeg waarom jullie het park nog niet hadden verlaten. De agent beledigde uw moeder en u werd furieus. Opnieuw trok H. (...) u mee bij de arm maar terwijl jullie wegwandelden was u luid aan het schelden. U schold de geestelijke leider uit en beledigde de profeet. De agent hoorde dit, greep u bij de kraag en legde u op de grond. U probeerde uzelf te verdedigen waardoor u hem ongewild een zware kopstoot gaf. De agent viel op de grond – u vermoedt zelfs dat u zijn neus brak – en u zette het op een lopen. Onderweg werd u door een andere agent op uw knie geslagen met een knuppel. U sleepte zich naar de straat waar u een auto tegenhield die u wegreed van de plaats en afzette op een plek waar u een taxi kon nemen. U ging naar het huis van uw moeder – omdat uw moeder het huis geërfd had van uw oma konden de autoriteiten u hier onmogelijk vinden – en regelde uw vertrek uit Iran. Omdat u twee maanden niets hoorde van de autoriteiten - in die periode liet u in het ziekenhuis een MRI-scan van uw knie nemen -, dacht u dat u geen problemen meer zou krijgen waardoor u bijna uw vertrek afblies. Op 14 esfand 1396 (5 maart 2018) kreeg u echter een onrustwekkend telefoontje van een collega van H. (...) die u meedeelde dat H. (...) op dat moment aan het praten was met enkele agenten die zich in zijn winkel naar u waren komen informeren. Eén van de agenten was duidelijk zwaar gewond aan zijn hoofd, waardoor u vermoedde dat het de agent was die u had verwond, al meende u dat u hem nooit in die mate had kunnen toetakelen. Toen ze H. (...) voor verhoor wilden meenemen, waren verschillende omstaanders tussenbeide gekomen. Ze wezen de agenten erop dat ze een arrestatiebevel nodig hadden, indien ze H. (...) wilden verhoren. Hierdoor konden ze H. (...) niet meteen meenemen. Om te vermijden dat H. (...) zou gaan lopen en in afwachting van het arrestatiebevel dat ze regelden, bleven ze wel bij hem staan. Intussen was H. (...) erin geslaagd zijn gsm aan zijn collega te geven en zijn collega de opdracht te geven u te verwittigen. Toen het arrestatiebevel geregeld was, werd hij alsnog meegenomen. Gealarmeerd door dit telefoontje van de collega van H. (...) – u vreesde dat H. (...) u zou verklikken – dook u onder. U regelde uw vertrek en op 8 maart 2018 vertrok u op een legale manier uit Iran naar Nederland. Bij aankomst in Nederland nam de smokkelaar uw paspoort af. Op 13 maart 2018 verzocht u er om internationale bescherming. Kort na uw aankomst in Nederland vernam u van E. (...), een gemeenschappelijke vriend van u en H. (...), dat uw broer werd meegenomen en dat de autoriteiten nadien nog één à twee keer bij uw moeder aan de deur kwamen aanbellen en zelfs bij de burens naar u kwamen informeren. Via E. (...) vernam u ook dat, toen hij gearresteerd werd, H. (...) over u werd ondervraagd, dat hij uw moeders adres had opgegeven en dat hij snel werd vrijgelaten omdat hij goed had meegewerkt. Twee maanden na uw aankomst in Nederland stelde een zekere M. (...), een Iraniër uit uw toenmalig opvangcentrum te Budel, u voor om mee te gaan naar de Iraanse kerk in Eindhoven. De auto die iedereen naar de kerk bracht zat echter vol waardoor het er niet van kwam. U ging uiteindelijk in april 2018 zelf één keer op eigen houtje naar de kerk in Eindhoven. Na uw overplaatsing naar het opvangcentrum te Dronten ging u in december 2018 of begin 2019 voor het eerst naar de Bizonkerk in Kampen. Via S. (...), een Afghaan in dit opvangcentrum, maakte u kennis met deze Nederlandse kerk. In diezelfde periode volgde u ook een christelijke cursus in het opvangcentrum maar omdat u fietsen repareerde in het centrum kon u niet altijd deelnemen. U ging twee à drie keer naar de kerk in Kampen maar stopte omdat uw vriend, die tolkte in de kerk, niet meer naar de kerk ging. U volgde vervolgens een andere christelijke cursus en u vond een nieuwe kerk, de Shaqinakerk in Dronten. Inzake uw asielerzoek werd een weigeringsbeslissing genomen. Het ging niet goed met u, u bad tot Jezus en u voelde op 20 augustus 2019 dat Christus uw gebeden had gehoord, waardoor u zich sindsdien als christen beschouwt. In oktober 2019 kwam u van Nederland naar België waar u op 15 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. In het Klein Kasteeltje leerde u een dame kennen die u voorstelde om mee naar de Iraanse kerk in Brussel te gaan. Toen u verplaatst werd naar een opvangcentrum in Bierset was het niet altijd mogelijk om naar deze kerk te blijven gaan. U volgde wel de Bijbelstudie op woensdag en in totaal ging u zo'n acht keren. U volgde sinds de coronacrisis de vieringen voornamelijk online. Omdat er in de buurt van uw opvangcentrum geen Iraanse kerk is en u geen Frans praat, zocht u niet naar een kerk dichterbij huis. U kan niet terug naar Iran omwille van uw problemen met de agent en omwille van uw bekering tot het christendom. U vreest terechtgesteld te worden door de autoriteiten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw mellikaart (nationale kaart); uw legerdienstkaart; uw rijbewijs; een kopie van uw huwelijksakte; een Iraans

attest ter bevestiging van de MRI-scan die u liet uitvoeren in een ziekenhuis te Teheran; een foto van het graf van uw moeder in Iran; een brief van het Centraal Orgaan opvang asielzoekers (Nederland) waarin staat dat u uitgenodigd werd voor een afrondingsgesprek op 30 augustus 2019 in het kader van uw terugkeer naar Iran; een aanwezigheidscertificaat voor de interkerkelijke Alpha cursus 2018 te Dronten d.d. 28 november 2018; een aanbevelingsbrief d.d. 19 maart 2021 van de Iraanse kerk in Brussel ter bevestiging van uw deelname aan activiteiten van de kerk; uw doopattest d.d. 10 juli 2021; en een USB-stick (en een begeleidende e-mail) met (nieuws)berichten over betogingen in Iran en de houding van de Iraanse autoriteiten in dit verband en met informatie over uw geloofsactiviteiten en over christenvervolging in Iran. U bezorgde tot slot enkele opmerkingen en aanvullingen van uw advocaat betreffende uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken en betreffende uw eerste en tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst zijn uw verklaringen over de context van uw afspraak met H. (...) in het Maryampark niet coherent. In België zei u in dit verband dat het gebruikelijk is dat er in de moskee een rouwdienst gehouden wordt op de derde dag na iemands overlijden. De rouwdienst voor uw overleden moeder werd op zondag 17 day 1396 gehouden. Aangezien Armeense christenen de moskee meestal niet binnenkomen en H. (...) u duidelijk had gemaakt dat hij u wilde ontmoeten, sprak u na de dienst af met hem in een park, samen met enkele van zijn vrienden die u evenwel niet kende (CGVS I, p. 13; CGVS II, p. 3). In Nederland had u evenwel gezegd dat H. (...) tijdens de rouwdienst voor uw moeder aanwezig was en dat jullie een week na haar begrafenis hadden afgesproken in een park (asiel dossier Nederland, p. 5 en 12). Daarnaast komt het bevreemdend over dat u, die klaarblijkelijk erg aangedaan was door het overlijden van uw moeder (CGVS I, p. 15), vlak na de herdenkingsdienst voor uw moeder, die georganiseerd werd drie dagen na haar overlijden, de behoefte zou hebben gevoeld om een min of meer grote groep Armeniërs te ontmoeten, die onder elkaar Armeens (een taal die u niet beheerst, cf. verklaring betreffende procedure, vraag 2) spraken en die u niet kende, behalve dan H. (...), i.e. een persoon die bezwaarlijk een goede vriend kan genoemd worden, aangezien jullie niet vaak bij elkaar op bezoek kwamen, jullie niet veel tijd samen doorbrachten, hij u niet eens wist wonen en u, weliswaar in een andere context, uitdrukkelijk verklaarde dat vrienden u exact wisten wonen (CGVS I, p. 16; p. 18; p. 20; CGVS II, p. 9; asiel dossier Nederland, p. 4). Ook is het eigenaardig dat, zelfs al poogde u zich te rechtvaardigen door te stellen dat u slechts een schatting kon maken aangezien u de aanwezigen nooit geteld heeft (CGVS II, p. 23), u helemaal niet eenduidig was over het aantal mensen met wie u zich toen in het park bevond tijdens de betoging. Op de Dienst Vreemdelingenzaken sprak u van vijftien tot twintig vrienden (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal meende u toen met tien mensen in totaal geweest te zijn (CGVS I, p. 16) en tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud sprak u van tien tot vijftien mensen (CGVS II, p. 3). Gelet op het voorgaande, heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk met een groep Armeniërs in een park afgesproken te hebben.

Bijgevolg komt tevens de geloofwaardigheid van de toen door u ondervonden problemen met een agent op de helling te staan. Dit wordt bevestigd door uw weinig overtuigende verklaringen over uw beweerde agressieve en impulsieve houding toen u door een agent werd gevraagd om het park te verlaten. U verklaarde dat u een werkrelatie onderhield met klanten die voor het Iraanse regime, onder meer voor de Sepah, werkten, dat u die relatie strikt professioneel hield en dat u dus nooit problemen met hen had (CGVS I, p. 8). Aansluitend hierbij verklaarde u in Nederland dat u soms deelnam aan demonstraties, maar dat u hierbij nooit problemen ondervond: de gewone toeschouwers worden door de politie verzocht om de plek te verlaten en als je dat niet doet, komt het tot een conflict (CGVS I, p. 8; Nederlands asiel dossier, p. 8). Volgens de filmpjes die u neerlegde op uw USB-stick deinst het Iraans regime er inderdaad niet voor terug betogers hard aan te pakken (CGVS I, p. 4; p. 12; p. 15). Dat u, gelet op het voorgaande, met name de harde houding van de Iraanse autoriteiten ten aanzien van betogers en uw professionalisme dat ervoor zorgde dat u geen problemen ondervond noch met uw werkgevers bij het regime noch met ordediensten tijdens betogingen waaraan u deelnam, plots impulsief in discussie zou getreden zijn met een agent van het regime die u vroeg uit het park te vertrekken, hem geërgerd zou gezegd hebben dat geen enkele wet jullie verhinderde om in een park te zitten (CGVS I, p. 13), en even later zelfs zodanig kwaad geworden zou zijn dat u (al dan niet bewust) luidruchtig de geestelijke leider

begon uit te schelden, de profeet beledigde en de agenten vergeleek met loopjongens van de geestelijke leider (CGVS I, p. 13-14; CGVS II, p. 15), is, zelfs al zou u persoonlijk een bijzondere periode doormaken doordat u net uw moeder was verloren (CGVS I, p. 15), dan ook helemaal niet aannemelijk, temeer daar uit de beschikbare informatie blijkt dat Iraniërs over het algemeen zich goed bewust zijn van een aantal niet te overschrijden 'rode lijnen', zoals het beledigen van de geestelijke leider.

Voorts is het onaannemelijk dat, ofschoon u beweerde dat uw echtgenote, die in Iran is achtergebleven, wist waarom u niet naar Iran kon terugkeren, u haar hierover geen details zou verteld hebben. Zo preciseerde u onder meer dat u haar niet had verteld dat uw knieschijf bijna verbrijzeld werd omdat ze nog altijd niet helemaal over een miskraam is (CGVS I, p. 7). Dat u aan uw echtgenote niet zou verteld hebben dat uw knieschijf tijdens het incident werd toegetakeld, maar dat u haar wel over (de context van) het incident zou verteld hebben, is erg weinig waarschijnlijk.

Opvallend is verder nog dat, ofschoon u zeker wist dat H. (...) toen niet werd opgepakt, u niet wist of één van de Armeniërs met wie u toen samen in het park zat al dan niet werd opgepakt nadat de agent voor u problemen had gemaakt. Nochtans had u na het incident nog met H. (...) contact gehad en had hij u toen laten weten dat er die dag veel mensen werden opgepakt (CGVS I, p. 4; p. 16-17). Dat u niet wist of één van de mensen met wie u in het park afgesproken had werd gearresteerd, hoewel u hen als vrienden van H. (...) omschreef, is erg merkwaardig. Immers, u vermoedde dat één van H.'s (...) vrienden kon gearresteerd zijn en u kon verklikt hebben (CGVS I, p. 4; p. 17; CGVS II, p. 6). Dat u, gelet op dit vermoeden en gelet op uw contactmogelijkheden met H. (...), hierover geen informatie heeft, daar waar van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht kan worden dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze elementen die verband houden met de kern van zijn asielrelaas en vrees, overtuigt niet.

Gelet op het voorgaande, heeft u uw activiteit met een aantal Armeniërs op 17 day 1396 en uw problemen met een overheidsagent op die dag niet aangetoond.

Bijgevolg heeft u de problemen die u sindsdien hierdoor gehad zou hebben evenmin aangetoond.

Dit wordt bevestigd door uw beperkte, vage en zelfs tegenstrijdige informatie over H.'s (...) arrestatie twee maanden na jullie bijeenkomst in het park. Zo meende u dat het erop leek dat H. (...) werd gevisieerd omdat ze naar u op zoek waren en u nam aan dat het niet om H. (...) ging maar om u. Over zijn ondervraging wist u enkel dat er vragen over u gesteld werden, maar wat ze nog meer vroegen wist u niet (CGVS I, p. 19). Dat u, ofschoon er sinds uw vlucht uit Iran veel tijd is verstreken, enkel maar vage vermoedens kon formuleren over de ondervraging van H. (...), is vreemd. Herhaald kan worden dat van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich zo grondig mogelijk informeert over al deze elementen die rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn asielrelaas, quod non in casu. U rechtvaardigde uw ontbrekende contact met H. (...) (waardoor u meer informatie had kunnen verkrijgen) door te verwijzen naar een mogelijk risico (CGVS I, p. 18; CGVS II, p. 7). Deze uitleg overtuigt niet, aangezien niet aangenomen kan worden dat u niet op een discrete manier, eventueel via een tussenpersoon zoals uw vriend E. (...) die u al informatie heeft doorgegeven (CGVS I, p. 19; CGVS II, p. 7), dergelijke precieze informatie zou kunnen verkrijgen. Gevraagd hoeveel agenten er naar de winkel van H. (...) kwamen, stelde u tijdens uw eerste en tweede persoonlijk onderhoud dat u hier geen informatie over had: de persoon aan de telefoon had hier niets over gezegd en u ging uw tijd niet verspillen door te proberen te weten te komen met hoeveel ze waren. U vond het geen prioriteit (CGVS I, p. 19-20; CGVS II, p. 5 en p. 23). Tijdens uw onderhoud in Nederland verklaarde u echter dat er drie agenten waren langsgekomen om H. (...) te arresteren (asiel dossier Nederland, p. 6 en p. 12). Hiermee geconfronteerd, zei u enkel dat het ofwel u was die een fout had gemaakt, ofwel de tolk. U herhaalde ook dat u geen tijd had om naar details te vragen (CGVS II, p. 23). Een afdoende verklaring voor deze opvallende incoherentie in uw verklaringen gaf u evenwel niet, aangezien u het in Nederland duidelijk tweemaal over drie personen had die H. (...) kwamen ondervragen. Hieraan kunnen nog twee merkwaardigheden toegevoegd worden. Ten eerste komt het onwaarschijnlijk over dat, ofschoon de autoriteiten op H. (...) afstapten en hem wilden arresteren om uw gegevens te kunnen bemachtigen, H. (...) op dat moment nog de tijd en de mogelijkheid zou gehad hebben om met zijn gsm uw nummer te bellen, zijn gsm aan zijn collega te geven en hem te vragen u te verwittigen (CGVS I, p. 17; CGVS II, p. 6). Ten tweede is het eigenaardig dat, hoewel u onmiddellijk de benen heeft genomen toen u op 17 day 1396, toen het al donker aan het worden was, een kopstoot gaf aan een agent (CGVS I, p. 13-14), waardoor u redelijkerwijs niet kan weten in welke mate u deze man had toegetakeld, u toch vrij zeker was dat de verwondingen van de agent met het bonte en blauwe gezicht, i.e. de agent die u had toegetakeld en één van de agenten die H. (...) kwam arresteren, niet door u veroorzaakt waren (CGVS I, p. 17; p. 20). Gelet op het voorgaande, heeft u H.'s (...) ondervraging door de autoriteiten, nochtans uw rechtstreekse vluchtaanleiding, niet aannemelijk gemaakt.

Ook over uw broers problemen ten gevolge van uw problemen had u zeer weinig informatie. Zo werd uw broer één of twee keer meegenomen door de autoriteiten. Het is echter uiterst frappant dat u hierover aan uw broer quasi geen informatie vroeg. Zo hield u de mogelijkheid open dat uw broer meer dan twee keer

werd gearresteerd en dat hij werd mishandeld. Informatie hierover had u evenwel niet. U wist evenmin wanneer de autoriteiten naar uw broer gingen en hoelang hij al dan niet vast zat. Gevraagd waarom u hierover geen informatie had of vragen stelde aan uw broer, stelde u dat u niet wist dat dit zo van belang was en dat u wist dat uw broer hierover niet zou spreken: de meeste informatie hierover had u via een gemeenschappelijke kennis gekregen die u van zijn arrestatie op de hoogte had gebracht (CGVS I, p. 4; p. 21-22; CGVS II, p. 7). Deze verklaringen stemmen moeilijk overeen met de verklaringen die u aflegde bij de Nederlandse asielinstanties. In Nederland verklaarde u dat u via uw broer zelf informatie over diens (enige) arrestatie vernam. Zo vernam u dat hij een week na uw vertrek werd aangehouden, kon u een tijdsindicatie geven én stipte u aan dat uw broer u had gezegd dat ze vragen over u hadden gesteld maar dat hij de autoriteiten de boodschap had gegeven dat u naar het buitenland was vertrokken met uw vrouw (asiel dossier Nederland, p. 13 en p. 27). Bovenstaande bevindingen doen besluiten dat er aan de problemen van uw broer geen geloof gehecht kan worden.

Opvallend voorts is dat, hoewel de autoriteiten H. (...) zouden hebben aangesproken, voor hem een aanhoudingsbevel zouden hebben geregeld en hem zouden hebben ondervraagd, uw broer ook voor ondervraging zouden hebben meegenomen, bij uw moeders woning zouden hebben aangebeld en een onderzoek in de buurt van uw moeders woning zouden hebben uitgevoerd (CGVS I, p. 21), nergens uit uw verklaringen blijkt dat de autoriteiten uw echtgenote zouden hebben ondervraagd (asiel dossier Nederland, p. 21). Dat de autoriteiten niet eens de moeite zouden gedaan hebben om langs te gaan bij uw echtgenote, die nochtans nog steeds op hetzelfde adres verblijft (CGVS I, p. 6), maar wel voorgaande stappen zouden hebben ondernomen om u te pakken te krijgen – aangenomen kan worden dat het voor de autoriteiten een koud kunstje moet zijn om uw adres, en dus het adres van uw echtgenote, te achterhalen –, is hoegenaamd niet aannemelijk.

Tot slot dient nog op uw legaal vertrek uit Iran gewezen te worden. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u vreesde dat H. (...) u zou verklikken (CGVS I, p. 20; CGVS II, p. 7). Dat u, gelet hierop, drie dagen na diens arrestatie het ongelooflijke risico zou hebben genomen om legaal, weliswaar met een illegaal geregeld visum, het land te verlaten komt dan ook erg onwaarschijnlijk over. Ook het feit dat een smokkelaar u hierbij zou hebben geholpen, zoals uit uw verklaringen blijkt (CGVS I, p. 8-10), kan dit door u genomen risico om legaal onder uw eigen identiteit te reizen niet minimaliseren. Immers, uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal blijkt dat een vertrek waarbij omkoping een rol zou spelen quasi onmogelijk is, aangezien de vele controles zulks zeer duur en complex maken. Bovendien blijkt uit uw verklaringen hoogstens dat de smokkelaar, die u niet vergezelde en die u niet heeft gezien, u had uitgelegd bij welke gate van de luchtvaartmaatschappij Alitalia u zich moest melden, niets meer (CGVS I, p. 9-10).

Gelet op het voorgaande kan er geen geloof gehecht worden aan uw vluchtrelaas.

Verder kan er aan (de oprechtheid van) uw bekering tot het christendom geen geloof gehecht worden.

Van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.

Eerst en vooral legde u tegenstrijdige verklaringen af over wanneer u zich precies bekeerde tot het christendom. Tijdens uw persoonlijk onderhoud bij de Nederlandse asielinstanties gaf u aan dat u nadat u de islam had afgevalen verschillende religies verkende, die u uiteindelijk maar niets vond, en dat u uiteindelijk in contact kwam met het christendom. Reeds in 2015 besloot u om u als christen te uiten aan mensen die u kenden (asiel dossier Nederland, p. 15 en p. 18-19). In België zei u echter dat u in Iran nog niet overtuigd was door het christendom. U begon er weliswaar heel toevallig, zonder specifieke reden, het Nieuwe Testament te lezen – nergens uit uw verklaringen voor de Belgische asielinstanties blijkt dat u een religieuze zoektocht in Iran doorgemaakt had –, u vond het christendom door het lezen van het heilig boek wel 'leuk' maar raakte niet bekeerd en u zei aan niemand, behalve aan uw echtgenote, dat u het Nieuwe Testament had gelezen (CGVS II, p. 8-11). Betreffende dit Nieuwe Testament dat u las stelde u in België dat u dertig of zelfs veertig jaar geleden, net na uw dienstplicht toen u 18 of 19 jaar oud was, een Bijbel cadeau had gekregen (CGVS I, p. 5-6; CGVS II, p. 8). In Nederland sprak u evenwel van een tiental jaar geleden (asiel dossier Nederland, p. 19). Gelet hierop heeft u niet aannemelijk gemaakt in Iran een Bijbel gekregen te hebben en er dus de Bijbel gelezen te hebben. Dat u op het Commissariaat-generaal erkende dat u tijdens de asielprocedure in Nederland een fout had gemaakt door bij aanvang aan te duiden dat u, in tegenstelling tot de werkelijkheid, christen was waardoor hierover veel vragen aan u gesteld werden die u niet kon beantwoorden (CGVS I, p. 5-6 en p. 11; CGVS II, p. 10-11), doet uiteraard geen afbreuk aan voorgaande ongerijmdheden betreffende de start van uw bekering. Overigens legde u ook ten aanzien van de verschillende Belgische asielinstanties warrige verklaringen af

betreffende de start van uw bekering. Op de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u aan dat u in Nederland in contact kwam met het christendom, maar dat u zich hier, i.e. in België, wenste te bekeren (CGVS-vragenlijst, vraag 3.8). Op het Commissariaat-generaal zei u dan weer dat uw effectieve bekering plaatsvond twee maanden voordat u naar België kwam, i.e. in Nederland, op 20 augustus 2019, omdat dit de dag was dat u voelde dat Christus uw gebeden had gehoord. Dat u over het startpunt van uw bekering warrige en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegde, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

Het doet bovendien verbazen dat, ofschoon uw eerste kerkbezoek in Nederland in april 2018 naar eigen zeggen een heel positieve ervaring zou geweest zijn – u verklaarde in dit verband dat u verbaasd was te zien hoe blij mensen in de kerk waren, in tegenstelling tot de islam waarbij mensen zichzelf slaan en huilen (CGVS II, p. 14-15; asiëldossier Nederland, p. 19) – u pas zo'n zeven à acht maanden later opnieuw een kerk bezocht (CGVS II, p. 13). Dat u uw draai niet vond in de toegewezen opvangcentra (u ging van Budel naar een tijdelijk verblijf in Den Bosch en kwam na uw onderhoud in het kader van uw asiëlprocedure terecht in Dronten) (CGVS II, p. 14), kan niet worden weerhouden als valabel argument, aangezien niet kan worden aangenomen dat het in Nederland moeilijk zou zijn om aansluiting te vinden bij een kerkgemeenschap. Uit het feit dat u gedurende meer dan tien maanden na aankomst in Nederland, ondanks uw beweerde reeds in Iran gewekte interesse en ondanks de positieve eerste ervaring in een Nederlandse kerk, slechts één keer naar een kerk ging, kan bezwaarlijk een oprechte geloofsbeleving blijken.

Ook uit uw verklaringen over de Bijbelcursus(sen) die u in Nederland volgde kan slechts moeilijk een oprechte geloofsovertuiging blijken. Gevraagd over wat u leerde tijdens deze cursus(sen), kwam u niet veel verder dan dat het kindermisbruik in de kerk gepleegd werd door personen die geen christenen zijn en dat er stukken van de Bijbel werden gelezen, waarvan u sommige stukken leuker vond dan andere. Toen u gevraagd werd wat u zo aantrok dat u de cursus verder bleef volgen, zei u enkel dat er niets speciaals was, dat u gewoon meer wilde weten en dat u ook niet elke sessie aanwezig was omdat u soms in het opvangcentrum fietsen moest repareren (CGVS II, p. 15-18). Uit het voorgaande komt niet naar voor dat u vanuit een oprechte overtuiging deelnam aan Bijbelcursus(sen). Dit blijkt tevens uit het feit dat, toen u gevraagd werd wat maakt dat u een protestantse christen bent en geen katholiek, u onder meer antwoordde dat de katholieken in 'zeven dingen' geloven, terwijl er voor jullie maar 'twee dingen', met name het doopsel en geloof in Jezus Christus, zijn. Naast het feit dat u die 'dingen' niet beter kon omschrijven (CGVS II, p. 20), klopt het tweede door u vermelde sacrament niet. Het tweede protestantse sacrament is, naast het doopsel, het avondmaal. Uit het feit dat u over de protestantse sacramenten dergelijke foute verklaringen aflegde, terwijl u er les zou over gekregen hebben en terwijl u net dit element als kenmerkend ervaarde voor u als protestant, kan wederom geen oprechtheid afgeleid worden.

Bevreemdend voorts is dat, ofschoon u de dag voor het tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal een kerkdienst via Zoom zou hebben bijgewoond, er volgens u toen geen Bijbeltekst werd voorgelezen (CGVS II, p. 19). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat de Bijbel centraal staat in het protestantisme, dat de omgang met de Bijbel wezenlijk is en voor een groot deel de protestantse spiritualiteit bepaalt. Zowel de lezing in groep als de persoonlijke lezing van de Bijbel wordt belangrijk gevonden. In de zondagse erediensten is de Bijbellesing, de uitleg en verkondiging van de teksten dan ook het kernmoment van de zondagse eredienst. Dat u beweerde dat er tijdens de laatste kerkdienst voor uw tweede persoonlijk onderhoud geen Bijbeltekst zou zijn gelezen is dan ook, gelet op deze informatie, niet aannemelijk. Aangezien u zelfs niet eens duidelijk kon maken naar welke Bijbelteksten de dag voor uw persoonlijk onderhoud tijdens de kerkdienst werd gerefereerd, blijkt uit niets dat u vanuit een oprechte overtuiging in België de kerkdiensten bijwoont. Dit blijkt overigens tevens uit uw verklaring dat u tijdens de diensten liedjes zong uit het boek Psalmen. Vervolgens gevraagd wat psalmen zijn, moest u toegeven dat u dit niet wist (CGVS II, p. 22). Dat u liedjes zingt uit psalmen maar geen idee heeft wat het betekent of inhoudt, doet bijkomend vragen rijzen over de intentie waarmee u christelijke vieringen volgt.

Opvallend is verder dat, ofschoon u in België een evangelische kerk frequenteert (zie attest d.d. 19 maart 2021) en ofschoon uit de beschikbare informatie blijkt dat evangelisatie voor evangelische christenen belangrijk is, niemand uit uw entourage op de hoogte is van uw beweerde bekering tot het christendom. Zo wisten noch uw Iraanse vrienden noch uw familieleden met wie u in contact staat van uw beweerde bekering (CGVS I, p. 7-8). Dat u uw beweerde nieuwe geloofsovertuiging blijkbaar voor uw directe entourage geheim houdt, is wederom moeilijk in overeenstemming te brengen met een oprechte, diepgewortelde christelijke geloofsovertuiging.

Zelfs al wordt niet ontkend dat u enige kennis over het christendom heeft – kennis kan via studie vergaard worden, waardoor dit gegeven op zich de oprechtheid van uw bekering niet aantoon –, dan nog komt uw kennis ingestudeerd en weinig doorleefd over. Dit blijkt onder meer uit het feit dat u enerzijds wist dat Pasen erg belangrijk is voor protestanten, maar niet kan uitleggen waarom het voor u, die zichzelf als protestant identificeert, belangrijk is. Dat u niet kon duiden waarom Pasen voor u persoonlijk belangrijk is, nochtans het christelijke feest bij uitstek waarbij de essentie van het christendom wordt herdacht, zet wederom de oprechtheid van uw beweerde geloofsovertuiging op de helling. Dit blijkt ook uit uw verklaring

dat u nog niets tegengekomen zou zijn dat u minder aanspreekt in het christendom – u heeft tot nu toe niets gezien en heeft nog geen niveau bereikt om hier uitspraken over te doen – (CGVS II, p. 20), die weinig doorleefd overkomt. Er kan immers aangenomen worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, deze gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden, temeer daar u intussen al geruime tijd naar de kerk zou gaan en het christendom zou verkennen. Overigens stond u erg kritisch tegenover de islam – sinds 1388 (2009-2010) had u immers geen religie meer en geloofde u niet langer in god of in profeten, aangezien u zoveel onzin en onwaarheden had gehoord (CGVS I, p. 5; CGVS II, p. 8; asiëldossier Nederland, p. 15-17) – en zijn er toch verschillende parallellen tussen het christendom en de islam.

Gelet op het geheel van bovenstaande bevindingen slaagde u er niet in om aan te tonen dat uw beweerde bekering tot het christendom in zowel Nederland als België is ingegeven door een oprechte religieuze overtuiging. Dit doet dan ook sterk vermoeden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in Nederland en België naar de kerk ging/ gaat om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Bijgevolg blijkt uit niets dat u zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat u als dusdanig zal worden gezien door uw omgeving.

Dat u in België en Nederland een aantal geloofsactiviteiten had, zoals uit de door u neergelegde documenten blijkt, wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Het feit dat u ter staving van uw kerkgang en doopsel een aantal documenten neerlegt wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Uw kerkgang en doopsel dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Tot slot kan er, betreffende het door u terloops vermelde alcoholincident waarbij u werd opgepakt en aangehouden, opgemerkt worden dat, naast het feit dat u voor de Nederlandse asielinstanties uitdrukkelijk zei dat u nooit voor een Iraanse rechtbank bent verschenen, waardoor aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen in verband met het alcoholincident getwijfeld kan worden (asielverzoek Nederland, p. 7), u werd vrijgesproken. Overigens gaat het hier over een incident van vijftien jaar geleden (CGVS I, p.3 en p. 8). Bijgevolg blijkt uit niets dat u naar aanleiding van deze arrestatie bij terugkeer naar Iran nog enig risico zou lopen op vervolging of op het lijden van ernstige schade.

De overige door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit, nationaliteit, huwelijk, legerdienst, rijbewijs, aan de dood van uw moeder en aan uw asielprocedure in Nederland wordt niet getwijfeld. Dat u een MRI-scan liet uitvoeren in Iran voor uw knie wordt ook niet betwist. U heeft echter de oorzaak van uw knieproblemen niet aangetoond. Aangezien er geen geloof gehecht wordt aan de door u geschetste vrees, is de op de USB-stick opgenomen algemene informatie niet dienstig.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van “*het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen*” en van “*het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt*”. Tevens meent zij dat er sprake is van een appreciatiefout.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoekende partij een terugkeer naar Iran vreest omwille van haar problemen met een Iraanse overheidsagent en tevens omwille van haar bekering tot het christendom (notities CGVS d.d. 26/04/2021, p. 13-23).

2.2.4. De Raad duidt er vooreerst op dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoekende partij en in het bijzonder aan de door haar beweerde problemen na een incident met een Iraanse overheidsagent. Meer bepaald wordt dienaangaande immers vastgesteld dat (A) zij haar activiteit met een aantal Armeniërs op 17 day 1396 en haar problemen met een overheidsagent op die dag niet aangetoond heeft, aangezien (i) haar

verklaringen over de context van haar afspraak met H. in het Maryampark niet coherent zijn, (ii) zij weinig overtuigende verklaringen aflegt over haar beweerde agressieve en impulsieve houding toen zij door een agent werd gevraagd om het park te verlaten, (iii) het onaannemelijk is dat, ofschoon zij beweerde dat haar echtgenote, die in Iran is achtergebleven, wist waarom zij niet naar Iran kon terugkeren, zij haar hierover geen details zou verteld hebben, (iv) het eveneens opvallend is dat, ofschoon zij zeker wist dat H. toen niet werd opgepakt, zij niet wist of één van de Armeniërs met wie zij toen samen in het park zat al dan niet werd opgepakt nadat de agent voor haar problemen had gemaakt; en (B) zij bijgevolg de problemen die zij sindsdien hierdoor gehad zou hebben evenmin heeft aangetoond, hetgeen bovendien bevestigd wordt door (i) haar beperkte, vage en zelfs tegenstrijdige informatie over H.'s arrestatie twee maanden na hun bijeenkomst in het park, (ii) het gebrek aan informatie over de problemen van haar broer ten gevolge van haar problemen, (iii) de onaannemelijkheid dat de autoriteiten niet eens de moeite hebben gedaan om langs te gaan bij haar echtgenote, die nochtans nog steeds op hetzelfde adres verblijft, en (iv) haar legaal vertrek uit Iran.

Door verzoekende partij worden geen overtuigende argumenten aangebracht die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze in de bestreden beslissing worden uitgewerkt, in een ander daglicht plaatsen.

Immers dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij, in een poging voormelde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkningen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

Waar zij opmerkt dat er twee diensten voor haar moeder waren, een dienst op 14 day 1396, op de begraafplaats, waar H. aanwezig was, en een dienst op 17 day 1396 in de moskee, waar H. niet aanwezig kon zijn maar waar ze drie dagen eerder (op 14 day 1396) hadden afgesproken om elkaar te zien, stelt de Raad vast dat dit een allerminst overtuigende post-factumverklaring betreft teneinde de vastgestelde incoherenties over de context van haar afspraak met H. in het Maryampark alsnog met elkaar te verenigen. Vooreerst merkt de Raad op dat nergens uit haar verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat H. aanwezig was op de dag van de begrafenis van haar moeder (14 day 1396) en dat zij daar afspraken om elkaar na de rouwdienst (17 day 1396) te zien. Integendeel, verzoekende partij gaf aan dat haar vriend H. haar op de dag van de rouwdienst (17 day 1396) belde om zijn medeleven te betuigen en dat zij toen ook afspraken om elkaar na de rouwdienst te zien in het Maryam park (notities CGVS d.d. 31/05/2021, p. 3). Haar verklaringen op het Commissariaat-generaal zijn dan ook wel degelijk inconsistent met haar verklaring voor de Nederlandse asielinstanties dat H. tijdens de rouwdienst voor haar moeder aanwezig was (asielossier Nederland, p. 12). Zij het daarenboven benadrukt dat verzoekende partij voor de Nederlandse asielinstanties tevens aangaf dat zij een week na de begrafenis van haar moeder met H. had afgesproken in een park (asielossier Nederland, p. 5), hetgeen hoe dan ook niet te verenigen valt met haar huidige verklaring dat zij op de dag van de rouwdienst, op 17 day 1396, afspraken en dus reeds drie dagen na de begrafenis.

Verder legt verzoekende partij uit dat H. een oude vriend was, dat zij niet wist dat H. met andere Armeniërs zou zijn en dat zij het op het moment zelf een goed idee vond om aan iets anders te denken en mensen te zien. De Raad is evenwel van oordeel dat deze uitleg niet kan overtuigen en acht het, net zoals verwerende partij, bevreemdend dat verzoekende partij, die klaarblijkelijk erg aangedaan was door het overlijden van haar moeder, vlak na de herdenkingsdienst voor haar moeder, die georganiseerd werd drie dagen na haar overlijden, de behoefte zou hebben gevoeld om een min of meer grote groep Armeniërs te ontmoeten, die onder elkaar Armeens spraken en die zij niet kenden, behalve dan H., i.e. een persoon die bezwaarlijk een goede vriend kan genoemd worden, aangezien zij niet vaak bij elkaar op bezoek kwamen, zij niet veel tijd samen doorbrachten, hij haar niet eens wist wonen en zij, weliswaar in een andere context, uitdrukkelijk verklaarde dat vrienden haar exact wisten wonen. Dat zij niet zou hebben geweten dat H. met andere Armeniërs zou zijn, is voorts geheel tegenstrijdig met hetgeen zij op het Commissariaat-generaal verklaarde. Immers stelde zij daar dat H. haar reeds aan de telefoon vertelde dat *“hij met een paar vrienden in het park zat”* (notities CGVS d.d. 26/04/2021, p. 13). Ook voor de Nederlandse asielinstanties stelde verzoekende partij dat toen H. haar opbelde, hij haar zei dat *“hij met zijn vrienden in het park tegenover de kerk was”* (asielossier Nederland, p. 8). Dat zij thans het tegendeel verklaart, bevestigt dan ook verder het ongeloofwaardige karakter van haar asielrelaas.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij met haar uitleg dat zij geschokt was door het gedrag van de agent en dat zij bovendien niet beseftte dat zij zo luid sprak tegen H. dat de agent haar zou horen, geen afdoende verklaring biedt voor het door haar gestelde gedrag ten aanzien van de agent die haar vroeg om het park te verlaten, gelet op de Iraanse context. De Raad wijst erop dat in dit verband volgende pertinente vaststellingen worden gedaan in de bestreden beslissing, die de geloofwaardigheid van de door haar ondervonden problemen met een agent verder ondergraven: *“Bijgevolg komt tevens de geloofwaardigheid van de toen door u ondervonden problemen met een agent op de helling te staan. Dit wordt bevestigd door uw weinig overtuigende verklaringen over uw beweerde agressieve en impulsieve houding toen u door een agent werd gevraagd om het park te verlaten. U verklaarde dat u een werkrelatie onderhield met klanten die voor het Iraanse regime, onder meer voor de Sepah, werkten, dat u die relatie strikt professioneel hield en dat u dus nooit problemen met hen had (CGVS I, p. 8). Aansluitend hierbij verklaarde u in Nederland dat u soms deelnam aan demonstraties, maar dat u hierbij nooit problemen ondervond: de gewone toeschouwers worden door de politie verzocht om de plek te verlaten en als je dat niet doet, komt het tot een conflict (CGVS I, p. 8; Nederlands asiëldossier, p. 8). Volgens de filmpjes die u neerlegde op uw USB-stick deinst het Iraans regime er inderdaad niet voor terug betogers hard aan te pakken (CGVS I, p. 4; p. 12; p. 15). Dat u, gelet op het voorgaande, met name de harde houding van de Iraanse autoriteiten ten aanzien van betogers en uw professionalisme dat ervoor zorgde dat u geen problemen ondervond noch met uw werkgevers bij het regime noch met ordediensten tijdens betogingen waaraan u deelnam, plots impulsief in discussie zou getreden zijn met een agent van het regime die u vroeg uit het park te vertrekken, hem geërgerd zou gezegd hebben dat geen enkele wet jullie verhinderde om in een park te zitten (CGVS I, p. 13), en even later zelfs zodanig kwaad geworden zou zijn dat u (al dan niet bewust) luidruchtig de geestelijke leider begon uit te schelden, de profeet beledigde en de agenten vergeleek met loopjongens van de geestelijke leider (CGVS I, p. 13-14; CGVS II, p. 15), is, zelfs al zou u persoonlijk een bijzondere periode doormaken doordat u net uw moeder was verloren (CGVS I, p. 15), dan ook helemaal niet aannemelijk, temeer daar uit de beschikbare informatie blijkt dat Iraniërs over het algemeen zich goed bewust zijn van een aantal niet te overschrijden ‘rode lijnen’, zoals het beledigen van de geestelijke leider.”*

Waar verzoekende partij stelt dat zij haar echtgenote niet wilde overbelasten met te veel stressvolle informatie en haar daarom niet alle details vertelde, stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet verder komt dan het louter herhalen van de uitleg die zij reeds gaf op het Commissariaat-generaal. Echter wordt dienaangaande reeds terecht in de bestreden beslissing gemotiveerd dat het erg onwaarschijnlijk is dat zij aan haar echtgenote niet verteld zou hebben dat haar knieschijf tijdens het incident werd toegetakeld, maar dat zij haar wel over (de context) van het incident verteld zou hebben.

Inzake de bemerking van verzoekende partij dat zij maar kan meedelen wat haar verteld werd over de arrestatie, dat zij zelf niet aanwezig was en dat zij ook geen contact meer heeft opgenomen met H. uit vrees om afgeluisterd te worden, wijst de Raad er evenwel op dat deze uitleg niet kan volstaan om haar gebrek aan informatie over H.'s arrestatie twee maanden na hun bijeenkomst in het park te vergoelijken. Immers, zoals ook reeds opgemerkt in de bestreden beslissing, kan niet ingezien worden waarom verzoekende partij dan niet op een discrete manier, via bijvoorbeeld een tussenpersoon zoals haar vriend E. die haar al informatie heeft doorgegeven, dergelijke precieze informatie zou kunnen verkrijgen.

Ook omtrent de problemen van haar broer benadrukt verzoekende partij dat zij de informatie waarover zij beschikt bekomen heeft via E. en dat zij geen rechtstreeks contact durft opnemen met haar broer uit vrees dat ze zouden worden afgeluisterd. De Raad onderstreept evenwel de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat deze verklaringen niet overeenstemmen met de verklaringen die zij aflegde bij de Nederlandse asielinstanties, waar zij immers verklaarde dat zij via haar broer zelf informatie over diens (enige) arrestatie vernam (asiëldossier Nederland, p. 13 en 27). Deze tegenstrijdigheid, die verzoekende partij op geen enkele manier weerlegt of verklaart, doet afbreuk aan de door haar beweerde problemen van haar broer.

Daar waar verzoekende partij aanvoert dat haar echtgenote geen officieel adres meer heeft en bij haar zus woont, bemerkt de Raad evenwel dat verzoekende partij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat haar echtgenote nog steeds op hetzelfde adres verblijft (notities CGVS d.d. 26/04/2021, p. 6). *Post factum* stellen dat haar echtgenote bij haar zus woont, is dan ook geenszins ernstig en niet van aard om de vaststelling te weerleggen dat het niet aannemelijk is dat de autoriteiten blijkbaar niet eens de moeite hebben gedaan om langs te gaan bij haar echtgenote, terwijl aangenomen kan worden dat het voor de autoriteiten een koud kunstje moet zijn om haar adres, en dus het adres van haar echtgenote, te achterhalen.

Wat nog haar legaal vertrek uit Iran betreft, merkt verzoekende partij op dat een illegale reis te gevaarlijk was gezien haar verwondingen aan haar knie. Bovendien vertrok zij kort na de arrestatie van H., waardoor zij mogelijks nog niet gezocht werd op de luchthaven. Ook heeft zij alle voorzorgsmaatregelen op de luchthaven genomen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij een enorm risico nam door op legale wijze, weliswaar met een illegaal geregeld visum, onder haar eigen identiteit via de luchthaven Iran te verlaten. Gelet op haar vertrek uit Iran drie dagen na de arrestatie van H. en haar eigen verklaring dat zij vreesde dat H. haar zou verklikken (notities CGVS d.d. 26/04/2021, p. 20; notities CGVS d.d. 31/05/2021, p. 7), kon zij er allerm minst zeker van zijn dat zij nog niet geseind stond en niet gezocht zou worden op de luchthaven. Haar legaal vertrek uit Iran, onder haar eigen identiteit, doet dan ook wel degelijk verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat aan de directe vluchtaanleiding van verzoekende partij, met name haar problemen na een incident met een Iraanse overheidsagent, geen enkel geloof kan worden gehecht.

2.2.5. Verder duidt de Raad erop dat verzoekende partij daarnaast nog terloops verwees naar een alcoholincident waarbij zij werd opgepakt en aangehouden (notities CGVS d.d. 26/04/2021, p. 3 en 8). Door verwerende partij wordt in dit verband evenwel het volgende overwogen: *“Tot slot kan er, betreffende het door u terloops vermelde alcoholincident waarbij u werd opgepakt en aangehouden, opgemerkt worden dat, naast het feit dat u voor de Nederlandse asielinstanties uitdrukkelijk zei dat u nooit voor een Iraanse rechtbank bent verschenen, waardoor aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen in verband met het alcoholincident getwijfeld kan worden (asielverzoek Nederland, p. 7), u werd vrijgesproken. Overigens gaat het hier over een incident van vijftien jaar geleden (CGVS I, p.3 en p. 8). Bijgevolg blijkt uit niets dat u naar aanleiding van deze arrestatie bij terugkeer naar Iran nog enig risico zou lopen op vervolging of op het lijden van ernstige schade.”* Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen enkele poging onderneemt om voormelde motivering met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waardoor deze onverminderd overeind blijft.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij een terugkeer naar Iran vreest omwille van haar bekering tot het christendom, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing uitgebreid wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan (de oprechtheid van) haar bekering tot het christendom.

Het Hof van Justitie heeft gesteld dat *“in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.”* (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88).

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, dienen volgende drie elementen te worden beoordeeld:

- de motieven voor en het proces van bekering;
- de kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

In casu wordt evenwel door verwerende partij omstandig vastgesteld dat de verklaringen van verzoekende partij over haar bekering allerm minst toereikend zijn. In het bijzonder wordt dienaangaande opgemerkt dat (i) zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over wanneer zij zich precies bekeerde tot het christendom, (ii) uit het feit dat zij gedurende meer dan tien maanden na aankomst in Nederland, ondanks haar beweerde reeds in Iran gewekte interesse en ondanks de positieve eerste ervaring in een Nederlandse kerk, slechts één keer naar een kerk ging, bezwaarlijk een oprechte geloofsbeleving kan blijken, (iii) ook uit haar verklaringen over de Bijbelcursus(sen) die zij in Nederland volgde moeilijk een oprechte geloofsovertuiging kan blijken, gelet op haar vage verklaringen over de inhoud van de cursus en haar foutieve verklaringen over de protestantse sacramenten, (iv) het voorts bevreemdend is dat, ofschoon zij de dag voor het tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal een kerkdienst via Zoom zou hebben bijgewoond, er volgens haar toen geen Bijbeltekst werd voorgelezen, terwijl uit de beschikbare informatie nochtans blijkt dat de Bijbel centraal staat in het protestantisme, dat de omgang met de Bijbel wezenlijk is

en voor een groot deel de protestantse spiritualiteit bepaalt, en zij daarnaast liedjes blijkt te zingen uit psalmen maar geen idee heeft wat het betekent of inhoudt, hetgeen bijkomend vragen doet rijzen over de intentie waarmee zij christelijke vieringen volgt, (v) het verder opvallend is dat, ofschoon zij in België een evangelische kerk frequenteert en ofschoon uit de beschikbare informatie blijkt dat evangelisatie voor evangelische christenen belangrijk is, niemand uit haar entourage op de hoogte is van haar beweerde bekering tot het christendom, en (vi) haar kennis over het christendom ingestudeerd en weinig doorleefd overkomt.

De argumenten die verzoekende partij desbetreffend in haar verzoekschrift aanhaalt, werpen geen ander licht op bovenstaande vaststellingen.

Verzoekende partij duidt erop dat haar bekering een lang proces was; dat zij geen exacte datum kan geven; dat zij zich reeds in Iran interesseerde in het christendom; dat zij zich echter pas in Europa bekeerde, *“tussen Nederland en België”*; dat haar persoonlijke ervaring goed was de eerste keer zij naar de kerk ging maar zij niet per se de nood had om dit te herhalen; dat zij haar motivatie om de Bijbelcursussen te volgen uitlegde; dat zij over de Bijbelcursussen verklaarde dat er geen leraar was, dat het meer een bijeenkomst en discussie was, en dat er dus geen leerstof werd gegeven; dat zij met details kon vertellen over de viering via zoom die plaatsvond voor haar persoonlijk onderhoud; dat het niet waar is dat zij niets heeft gevonden wat haar minder aanspreekt, nu zij verwees naar de pedofilie in de Kerk; dat zij de godsdienst niet beschouwt als voorschriften die uit het hoofd moeten worden geleerd, maar als een levenswijze, een manier om dingen te zien; en dat haar familie haar nooit gevraagd heeft of zij bekeerde, zij bovendien niet klaar is om het risico te nemen dat alle contacten met haar familie worden afgebroken en zij ook vreest dat haar entourage haar zal uitlachen wanneer zij hen vertelt over haar bekering.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met bovenstaande opmerkingen wederom niet verder komt dan loutere vergoelijkungen, het herhalen van (één versie van) reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder bovenvermelde pertinente vaststellingen, die afbreuk doen aan de oprechtheid van haar bekering, afdoende en concreet te weerleggen dan wel te verklaren. Dergelijk verweer biedt geenszins soelaas.

Gelet op het voorgaande, is de Raad van oordeel dat voormelde motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, onverminderd overeind blijven en de geloofwaardigheid van de voorgehouden bekering tot het christendom ernstig ondermijnen.

Omtrent de geloofsactiviteiten van verzoekende partij in België en Nederland wordt in de bestreden beslissing nog terecht op het volgende gewezen: *“Dat u in België en Nederland een aantal geloofsactiviteiten had, zoals uit de door u neergelegde documenten blijkt, wordt door het Commissariaat-generaal niet ontkend. Het feit dat u ter staving van uw kerkgang en doopsel een aantal documenten neerlegt wil evenwel niet zeggen dat er wordt uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Uw kerkgang en doopsel dienen immers ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering tot het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt – en personen met geloofwaardige bekeringsactiviteiten – uw bekering tot het christendom is echter niet oprecht waardoor uit niets blijkt dat u zich bij terugkeer als christen zal gedragen –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”*

Gelet op het voorgaande, kan door de Raad niet worden aangenomen dat verzoekende partij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de problemen die zij reeds kende in Iran teneinde aan te tonen dat zij bij een terugkeer wel degelijk een risico loopt, onderstreept de Raad dat uit het voorgaande is gebleken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden vluchtaanleiding, *i.e.* haar problemen met een overheidsagent. Inzake het alcoholincident

werd hierboven reeds opgemerkt dat, nog daargelaten de geloofwaardigheid ervan, dit incident dateert van vijftien jaar geleden en nergens uit blijkt dat zij omwille hiervan nog problemen kende. Zij maakt dan ook allerminst aannemelijk dat zij reeds voor haar vertrek uit Iran door de Iraanse autoriteiten werd gevisieerd.

Verder onderstreept de Raad nog dat uit niets blijkt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar religieuze activiteiten in België. Verzoekende partij kan allerminst volstaan met een loutere algemene verwijzing naar informatie inzake internetmonitoring door de Iraanse overheidsdiensten (bijlage 12 van het verzoekschrift) om zulks aan te tonen, temeer nu zij in haar verzoekschrift zelf aangeeft dat de Iraanse autoriteiten niet weten hoe ze alle Iraniërs kunnen controleren. Zij het tevens opnieuw benadrukt dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij reeds voor haar vertrek werd gevisieerd door de Iraanse autoriteiten.

Voorts verwijst verzoekende partij nog naar de “COI Focus” betreffende “Iran – behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten” van 30 maart 2020 en merkt zij op dat er geen informatie is over gedwongen terugkeer vanuit België naar Iran, dat de COI Focus grotendeels gebaseerd is op vrijwillige terugkeren en dat uit het verslag overigens blijkt dat enkele gedocumenteerde gedwongen terugkeerders problemen ondervonden. Voorts leest men in het DFAT-rapport (bijlage 18 van het verzoekschrift) dat de autoriteiten weinig aandacht besteden aan Iraniërs die vrijwillig naar Iran terugkeren, doch dit geldt niet voor gedwongen terugkeer. De Raad wijst er evenwel op dat de vrees om problemen te krijgen bij gedwongen repatriëring louter hypothetisch is, nu nergens uit blijkt dat verzoekende partij dreigt gedwongen gerepatriëerd te worden.

Daar waar verzoekende partij nog aanvoert dat van haar niet verwacht kan worden dat zij haar overtuigingen geheimhoudt in Iran en in dit verband verwijst naar de UNHCR-richtlijnen en rechtspraak van het Hof van Justitie en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, herhaalt de Raad dat uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij oprecht tot het christendom is bekeerd. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten omtrent de situatie van christenen in Iran en de prevalentie van bekeringen in Iran, dewelke zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (bijlagen 3-11 en 13-15), alsook omtrent de repressie door het Iraanse regime van tegenstanders en de algemene mensenrechtensituatie in Iran (bijlagen 19- 27 van het verzoekschrift), wijst de Raad er vooreerst op dat deze verwijzing naar algemene informatie geenszins volstaat om de door haar voorgehouden problemen met de Iraanse autoriteiten en/of haar bekering tot het christendom aan te tonen. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in haar land volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft, gelet op bovenstaande vaststellingen, desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad herhaalt dat uit het voorgaande blijkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden problemen met de Iraanse autoriteiten naar aanleiding van een incident met een overheidsagent. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een oprechte bekering tot het christendom, waardoor niet kan worden aangenomen dat zij zich bij een eventuele terugkeer naar Iran zal manifesteren als christen of dat zij als dusdanig zal worden gezien door haar omgeving. Ook moet wederom worden herhaald dat nergens uit blijkt dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar religieuze activiteiten in Europa.

2.2.8. Waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog een internetartikel d.d. 26 november 2015 van *La Libre* over het feit dat een bekering naar de radicale islam snel kan gebeuren (bijlage 16) en een internetartikel d.d. 16 oktober 2017 van *Le Figaro* over het Facebooknetwerk dat werd afgesloten in Iran (bijlage 17), is het voor de Raad niet duidelijk wat verzoekende partij hiermee tracht aan te tonen. Evenmin zet verzoekende partij in haar verzoekschrift *in concreto* uiteen wat zij met deze internetartikelen wenst aan te tonen. Deze internetartikelen, die louter informatie van algemene aard bevatten, werpen geen ander licht op bovenstaande vaststellingen.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing

duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. Verwerende partij concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.2.10. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7), en dat verzoekende partij tijdens de persoonlijke onderhouds van 26 april 2021 en 31 mei 2021 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.15. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS